

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy órá . . . . . 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-utca 1. sz.

a kir. itélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi prészét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunt

Hirdetéseket

A kiadóhivatal vesz től

Rosz szomszédság — török átok.

Pécs, 1896. január 7.

(*) Főzik nagy sebbel-lobbal a bécsi boszorkány-konyhán a tavaszi kiegyezési ebédet, melyre aztán következik a milleniumi áldomás. És míg nálunk idehaza pártok, parlament és testületek a legkülönbözőbb felfogásban leledzenek a kiegyezés megújításáról, addig oda át a Lajthán túl az egész közvélemény ellenünk fordult.

Valamennyi tartomány-gyűlés az osztrák kvóta leszállítását és a vámszerződés felmondását követeli, hogy ily módon Ausztriának kedvező vámtételeket és vasuti díjszabásokat szorítsanak ki. Mosolyogva nézi az osztrák kormány ezeket a tündetések és követeléseket és ezzel is nyomást akar gyakorolni Magyarországra, a melynek — úgy hiszik — engedni kell.

Már pedig megszoktuk — hisz volt reá rémséges időnk — hogy mit oda át hisznek és akarnak, annak be kell következnie. Ha Bánffyék be nem adják a derekukat, beadják az utánuk következők; mert hisz a magyar kormányoknak mindenkorai rendeltetésük az, hogy kiereszkolják az osztrák kívánalmakat egész mindaddig, míg a differenciák oly élesre nem fenekedtek, hogy a kard döntsön közöttünk.

A régi, irigy szomszéd nem nézheti jó szemmel, hogy nemzetünk még ma sincs kiirtva, hogy még bátorkodunk létezni,

hogy megértük ime az ezredik esztendő: kiszámított raffineriával oda törekszik, hogy valahogy vissza ne szerezzük önállóságunkat. Nem veszik figyelembe — hisz csak osztrák eszük van — hogy maholnap ez a sanyargatási, kiéheztetési politika cserben hagyja éppen őket és a létért való küzdelem fölébred a magyarban, persze akkor, midőn már semmi néven nevezendő Bánffy nem lesz kapható a magyar kormányzat vitelére — osztrák szellemben.

Pártos nép vagyunk, ez igaz, bizonyítja ezredéves történelmünk; de ha veszel környezte nemzetünket, akkor tudott ez a nemzet egy akaraton is lenni. Itt van a mostani alkalom, az 1897. végével lejárandó közösüges szerződések megújításának kérdése, hogy megmutassuk, hogy ez a nemzet egy emberként képes sorompóba lépni, midőn rut ármány és taktika egyesült ellenünk, csakhogy tovább is adófizetői legyünk rossz szomszédunknak: Ausztriának.

Éppen ez okból még Bánffyékrol sem merjük föltenni, pedig elég gyalró figurák államférfiúi köpenyökben, hogy a majdnem hazaárulással határos kvóta-főlemelésbe belemenjenek és erre nézve a nemzet nevében kötelezettségeket vállaljanak.

Hiszen az a kvóta most is nagyobb a köztudatban élő 30 százaléknál; mert tudvalevőleg két százalék ráadást adtunk 1872-ben sanyargatóinknak a határörvidék visszakebelezése címén. Pedig hát ez is

botrányos sérelem hazánk területi egysége, közjogi helyzete ellen. Nézetünk szerint most volna a kedvező alkalom, hogy ez a történelmi képtelenség megszűnjék. Hisz ha így minden egyes darab föld után, melyet magyar földnek deklarálnak, külön adót kellene fizetnünk, ezzel csak hűbéri viszonyunkat dokumentálnók, a mit a magyaroknak akkor is tagadni kellene, ha valóban így volna.

Pártunk programja semmiféle közöséget az uralkodó személyén kívül nem ismert soha és most sem ismer. Mi önálló vámterületet, külön magyar bankot, hadsereget, a fogyasztási adók teljes szeparációját és mindenféle kvótának megszüntetését, vagyis az önálló Magyarország kiépítését akarjuk olyformán, hogy csupán az uralkodó személyének közösége jelezze azt a véd- és dac-szövetséget, melyben a jó szomszédvá váló Ausztriával lépünk. Persze ez csak akkor lesz lehetséges, ha Ausztria éppen olyan alkotmányos ország lesz, mint Magyarország.

Ez az elvi álláspontunk és ennek szem előtt tartásával kell fogadnunk a kiegyezési tárgyalásokat, melyek hogy befejezettek legyenek, ahhoz a parlament jóváhagyása is szükséges. Helyzetünk nem kevésbé kritikus, mint bonyodalmas. Jóllehet pártunk nem akar tudni semmiféle kiegyezésről, de foglalkozni kell vele, mert régiebb kötelességeink ezt így rendelik. Itt nem pártokról, itt országos érdekről van szó.

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Alkibiadesz története.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irta: Lármás őrmester.

Dr. Koroda Pál tragediájáról, melyet 1895. december hó 20-án adtak először a nemzeti színházban, sok téves hirt közöltek a lapok: e téves és tendenciózus híreket lesznek hivatalosan az alábbi sorok helyre igazítani.

Koroda Pál Alkibiadesz című tragediával pályázott a m. t. akadémia 1883-iki Teleky díjára. E pályázaton a darab dicsőretet nyert; a nyertes pedig Csiky Gergely Theodorája lett, a mely azonban színre sohasem került.

A darab a következő évben 1884-ben jelent meg könyvalakban. A napi sajtó kritikája kedvezően fogadta. A „Budapesti Hirlap,” „Pesti Hirlap” kritikusi egyenesen előadásra ajánlták. A szerző azonban darabját a nemzeti színházhoz Paulay igazgatása alatt nem nyújtotta be, mert a „Fővárosi Lapok”-ban Vadnay Károly tollából erős támadás jött a darab ellen, a ki azt írta a többi között, hogy három fiatal ur a fekete kávénál elhatározta, hogy Csiky nem

nagy dráma író. A kijelentésre Vadnay azt birta, hogy Reviczky Gyula a „Hon”-ban; Koroda Pál a „Pesti Hirlap”-ban és Ambrus Zoltán a „Függetlenség”-ben erős oppozíciót képeztek a Csiky kultusz ellen.

A nemzeti színház dráma-bíráli bizottsága akkoriban Paulay elnökön kívül Vadnay Károly, Csiky Gergely, Szigeti József és Bercsényi Béla urakból állt. A darab benyújtás esetén legfőbb két szavazatra számíthatott, így tehát biztos bukásnak nézett elébe.

A szerző ezt jól tudta, s így téves né mely lap azon állítása, mintha a darab egyszer már a nemzeti színházhoz benyújtott volna, a honnan azt elutasították. A darab tehát 10 évig hevert anélkül, hogy a szerző hozzá nyult volna, mert más munkákba foggott csak 1894. márciusban, mikor Somló Sándor, — a ki Koroda legrégebb barátja — pályadíjat nyert „Fra Girolamo” című tragediájával s ezt bankettel ünnepezték meg, akkor a banketten hozta elő Somló Sándor, hogy szeretné eljátszani Alkibiadeszt és buzdította szerzőjét, hogy most már nyujtsa be a nemzeti színházhoz.

Szerző hallgatva Somló barátjára, darabját egészen újra írta, s ezt a bírálók: Bartók Lajos, Ambrus Zoltán

és Várad Antal egyhangulag ajánlták előadásra.

Festetich Andor gróf, az igazgató a darabot ennek folytán 1894. novemberben a lfgadottnak nyilvánította.

Téves tehát a lapok azon állítása, mintha 14 évig várakozott volna az előadásra.

A szerző Jászay Marinkának fölvasta a darabot s ő Timea spártai királyné szerepét a legnagyobb készséggel vállalta el, megjegyezvén, hogy a királyné kissé szófukar és ennél fogva Koroda a nagy tragika kívánságához képest kibővítette a szerepet.

Jászay leírta szerepét s Püstyénbe is magával vitte s már a szezon elején tökéletesen tudta.

Szerzőnek sokat kellett küzdeni, hogy Császár játssa Alkibiadesz szerepét, mert meg volt győződve hogy kivülsenki sem tudja eljátszani, még boldogult Nagy Imre sem.

Mint sajtáságos véletlent kell fölemlitenem, hogy Alkibiadesz arcképét leg-hitelesebben feltüntető érmen meglepő hasonlatosságot tüntet föl Császár arcához. A nemzeti színház legintelligensebb színésze megértette szerzőt s nagy kedvvel kezdte szerepét tanulni.

A darabról a színház igazgatója a legjobb véleménynyel volt, bizott a sikerében

Ugy a magyar, mint az osztrák kormány kénytelen a tárgyalások menetét lehetőleg siettetni, mert ez év végével mindkét államfél alkotmányos faktorainak mandátuma lejár és így minkét fél új választásoknak néz elibe, a mi magában véve is elég fontos arra, hogy a választásokat megelőzőleg a kiegyezési tárgyalások teljesen befejezést nyerjenek. Hozzájárul ehhez, hogy Ausztriában új választási novellát terjesztének a Rajxráth elé, a miért is kívánatos, hogy a kiegyezési tárgyalások perfektté váljanak, mielőtt az új osztrák választási törvény alapján az osztrák képviselőház újra alakul. De a mi kormányunk érdeke is megkívánja a gyors megoldást, mert a nyár folyamán az ezredéves ünnepségekkel, a sok reprezentálással lesz elfoglalva.

Igy aztán meg kell csinálódni az új kiegyezésnek, melynek épp úgy meg lesznek az ellenségei a Lajbán-tul, mint idehaza. A fő irányadó persze a kvóta kérdése a miben nem szabad engednünk, a többi pedig úgy sem sokat javítana a dolgon, ha azon radikálisan nem segíthetünk.

Nagy baj mindenesetre, hogy nem olyan kormányunk van, a mely mögé az egész parlament sorakozhatna és így Ausztriával szemben gyöngék leszünk, még ha az egész nemzet egy akaraton volna is. Kormányunk szerfölött titkolózik, a mi csak a saját tudatlanságának és tájékozatlanságának a leleplezése. Erdélyi karakán észjárással válalkozott Bánffy báró, hogy majd megköti az új kiegyezést, a mihez annyit ért, mint az egyszeri hajdu a harangöntéshez. Rá nézve teljesen mindegy, akárhogyan oldatik meg, hiszen csak a kvóta maradjon a régi, a többi ugyanis egyre megy és elvégre is a szabadelvű párt rendelkezése az, hogy hűségesen rá adja a szankciót a kormány bármely cselekedeteire, nem ők fizetik meg az árát, hanem a magyar nemzet.

Bizony a régi Róma harcát látjuk itt

azért adatta elő a főszézonban, nem pedig áprilisban.

A nemzeti színházban talán még nem adtak darabot, a melyre ennyit költöttek volna: a kiadás 8—9000 frt volt.

Szemképráztaó jelenet például, midőn a szini iskola legszebb növendékei a szinpadra jönnek s görög táncsal ragadják el a közönséget. E hat táncosnő egy-egy virág-nemű jelmezét kapták. A legszebb volt Vasárhely Vilma (akit épp most szerződtettek a nemzeti színházhoz,) mint pipacs. Volt köztük kék és sárga iris, buza virág és thearózsa és lotus virág.

Jászay Mari mint Timea és Hegyesi Mari mint Timandra, Pálffy mint Theramény, minden fölvonásra szebbnél szebb jelmezt kaptak.

Legszebb Hászának a fegyverzete, Párisban a „Gutperle“ cégnél volt megrendelve, közte paizs villámokat szóró Erössai, de ez nem jött meg az előadásra. Azonkívül Hegyesi Mari oly rosszul lett, hogy orvosa az előadás napján eltiltotta a föllépéstől.

De mind a mellett a szerző iránti tekintetből, nem akarták elhalasztani. Éppen azért a főpróbát szalon ruhákban tartották meg, — épen azért több kritikus a ki a főpróba után szokott írni, hibás véleményt írt. Mind a mellett az előadás fényesen sikerült s a páholyok s a földszinti első sorok

Karthagóval szemben megújulni, midőn a gögös prokonzulok a legyőzött Karthagótól, miután összes fegyvereit és hajóit kiadta, azt kívánták, hogy hagyják oda Karthagót és építsenek másutt maguknak hajlékot: azonképpen a mi átkunkat képező szomszédaink is azt fogják kívánni, pedig még le sem győztek bennünket, miután fiainkat elszedték katonának, vagyonunkat maguknak: Legyetek osztrákok, különben távozzatok e földről, mert ez már a miénk.

Videant consules!

* **Elvi differenciák.** A „Pécsi Közlöny“ a jogtanárok emlékirata fölötti „Észrevételek“ről írt vezércikkünkre reflektálván, azt írja, hogy mi a püsp. joglyceumot azért nem tartjuk kath. jellegű tanintézetnek, mert azt Szepesy magán vagyonából alapította, lévén az magánvagyon, amit az egyházi javadalmas mint olyan szerez és bír, s ehhez tisztelt Iaptársunk hozzáteszi, hogy ez a felfogás homlokegyenest ellenkezik az egyház szellemével és az egyházjoggal.

Ez állítás megcáfolására hivatkozunk egy nálunk és — minden sértő szándék nélkül legyen mondva — tisztelt Iaptársunknál is jelesebb egyházi jogi tekintélyre, Szeredy József dr., joglyceumi prodirektorra, a ki korszakos egyházi jogi műve II. kötetének 553. §-ában ezeket mondja: „A javadalmas nem tulajdonosa javadalmának, hanem csak haszonélvezője; mint ilyen azonban a hivatalra történt kánonszerű megerősítéstől kezdve mindaddig, míg annak jogos birtokában van, a hivattal járó minden jövedelmet magaevá tesz, vagyis tulajdonjoggal bír.“

Nos hát, kérdéses cikkünkben mi sem mondtunk mást, mint hogy Szepesy a lyceumot olyan pénzen alapította, a mely a püspökségnek az ő hivataloskodása alatt befolyt s így az ő tulajdonát képező jövedelméből származott; a mi pedig az egyes javadalmas tulajdona, az nem lehet az egyházé.

Az a lelkiismereti kötelesség, a mely az egyházi törvények szerint abban áll, hogy a javadalmas köteles a fölöleges jövedelmet kegyes célokra különösen pedig a szegények

közönsége tapsolt legtöbbit (gentri és mánás.) A közönség jobban megértette, mit akar a szerző, mint a kritikusok.

A sóth Jenő pl. azt mondta, hogy neki azért tetszik Alkibiadesz, „mert benelátja kifejezve azt, a mit a szerelemről s az asszonyokról tart.“

Dániel Ernőné: azért mert „Alkibiadeszben tetszik az a változatosság, hogy a hős minden asszonyt másképp hódít meg és mindenikkel másképp bánik.“ Egy másik nagyon szép asszonynak meg azért tetszik, mert sokat és szépen beszélnek benne a szerelemről.

Az előadás sikerét némely lap leszállítani törekszik. De a „Budapesti Hírlap“ elismeri, hogy „óriási taps volt“, a „Hazánk“, hogy a közönséget a darab ünnepi hangulatba emeli és rendkívüli tetszésnek zajos kifejezést adott. Tehát a siker már a bemutatásnál is fényes volt, a harmadik előadásé még zajosabb. Szerzőt vagy 20-szor hívták elő. Igaz, a mit a „Pester Lloyd“ ír, hogy műsoron fog maradni.

Végül megemlítjük, hogy Koroda Pál Pécsen volt, s körünkben igen szép emléket hagyott hátra. Reméljük, hogy Alkibiadesz a pécsi színpadon is hova hamarabb meg fog jelenni.

segélyezésére fordítani, nem szünteti meg a javadalmas tulajdoni jogát a jövedelmekre. Szepesy ennek a lelkiismereti kötelességnek egyházi célokra és szegények segélyezésére fordított egyéb bőkezű adakozásai által bőven megfelelt, de a lyceumi alapítványt nem kánoni rendeletre, hanem világi törvényre hivatkozva tette: alapítványa tehát, a melynek célja világi tudományok tanítása volt s a melyet kifejezetten a sajátjából tett, nem lehet az egyház tulajdona. Ez az alapítvány önálló jogi személyiséget képez, mint ilyen lett törvénybe iktatva s mint ilyen senki másnak arra tulajdonjoga nem lehet, még az egyháznak sem.

A másik elvi differencia az, hogy mi nem az alapítvány egyházi vagy világi jellegét, hanem azt tartjuk a fődolognak, hogy joglyceumunk előkelő színvonalon álljon s az ehhez szükséges segélyforrások előteremtésének; ennek a kérdésnek megoldását pedig az „Észrevételek“ szerzője gondosan kerülte.

Különb, hogy miként gondolkoznak az „Észrevételek“ felől a nagy közönség körében, annak illusztrálásul szolgáljon egy előkelő helyről hozzánk juttatott következő közlemény:

„Mért tette közzé az ismeretlen szerző Észrevételeit épen most?“

Az író csak úgy tudhatta, mint mindenki, hogy a lyceum kérdése a püspök nélkül meg nem oldható, a püspök pedig nincs és nem is lesz többé olyan helyzetben, hogy e kérdést megoldhassa, dőljön tehát el az ügy bármiképp, de most az semmiképp el nem dőlhet. Kinek írt tehát? A mostani püspöknek semmi esetre sem.

Tehát már a jövő püspökének most akar neki pályázni, mikor még senki sem tudhatja, ki lesz a püspök?

Nehéz, akárki írta is az említett Észrevételeket, illet feltenni, s mégis ez az egyetlen cím, melyre az író Észrevételeit intézhette. De akkor meg mi vezethette őt e mindenesetre szokatlan lépésre, hogy egy püspöknek még életében már a hivatali utód kedvét is el akarja venni egy intézet felkarolásától? Kinek akart ezzel használni? Talán a lyceumnak? A lyceumnak ilyen jóakóróra semmi szüksége. Talán az egyházmegyének? Hát mi haszna van abból az egyházmegyének, ha a jogtanárok elégedetlenek. Hiszi talán az író, hogy azáltal fogja a jogtanároknak az egyház iránti ragaszkodását a lelkesedésig fokozni? Vagy talán Pécs városának akart szolgálatot tenni, mikor a lyceumi alapítványt magánügynek mondva, a várost egy gondtól meg akarja szabadítani.

Kinek van abból kára, ha a tanárokat jobban fizetik?

Talán a jövendőbeli püspöknek? Hát a jövendő püspök, bárki legyen is, a tanárok fizekéséből nem fogja kivenni a húst, hogy a magáéba tegye. Ő bizonyára méltó válaszzal mutat majd ajtót annak, ki ilyen propozícióval akarja magát nála már előre is behízelegni.

* **A községi jegyzők bajai.** Lapunk legutóbbi számában megemlékeztünk a pécsi járás jegyzői karának tisztelgéséről az újonnan választott járási főbíróval, amely alkalommal Olszky Gábor szalántai jegyző a községi jegyzők jelenlegi helyzetét híven feltüntető beszédet mondott, melynek idevágó közérdekű részét a következőkben közöljük: „Az utóbbi időben lehetetlen dolgok követeltetnek tőlünk. Több jegyző asztalán százakra menő feldolgozatlan akta hever, mert nincs rendezve a segédmunkaerő időszzerű, égető kérdése. Nagy körjegyzőségben ma már nem elég egy segéd. A most letelet év nagyfontosságú korszaka volt a magyar jegyzői kar életének. Az egységes állami jogrend, az állami anyakönyvvezetés, polgári házasságkötés végrehajtásával egyszóval ki zárólag a magyar jegyzői kar biztosi meg,

Ezen megtisztelő, kitüntető és önértékünket emelő bizalom, jóformán ellenszolgáltatás nélkül, újabb tetemes megterhelést rótt vállainkra. Ez csak tetézi elviselhetetlen helyzetünket. Annyi körrendelet érkezik ma már, hogy azok elolvasása drága időnk nagy részét elrabolja s ha tán a fölötte hatóságok által azok mindegyikének beigtatása a jövőben elrendeltetnék, akár igatatói állás rendszerezése iránt kellene kezdeményező lépéseket tenni.

Október 1-seje óta nagyon sokszor kellett hivatalos kötelességünket önhibánkon kívül elhanyagolni. Ha kiszálltunk közsegeinkbe, vétettünk az anyakönyvvezetői hivatalos órák betartása ellen, ha honn maradtunk, a községi közigazgatás menete szenvedett csorbát, nem is említve azt, hogy annak a bizonyos elemnek, a melytől pedig az anyagi dotáció jó, ma már nem érünk rá tanácsadója lenni.

Bizonyára tek. főbíró urnak is bő tudomása van arról, hogy mi október 1-seje óta székhelyünkről el nem távoztunk egész napra, bárhova idéstettünk is meg, jött a jelentés, hogy nem lehet, mert mint anyakönyvvezetőknek be kell a hivatalos órákat tartanunk. Alázattal esedezünk, hogy ezen visszaszállás helyzet megszüntetése iránt az illetékes helyen kezdeményezőleg fellépni kegyeskednék, annyal is inkább, mert e tekintetben azon alkalomból, hogy interpelláció benyújtásának híre járt, a tisztújító közgyűlésen való megjelenhetés iránt kérdéseskedő levelemre azt válaszolta levélben a megyei nagyságos alispán úr, hogy mindazon körjegyzők, kik egyszerűmind állami anyakönyvvezetők s a kik mint ilyenek a megállapított hivatalos órák betartására kötelezvék, egyéb teendőiket mindenkor, ha kellő helyettesítésükről gondoskodtak, akadálytalanul végezhetik, sőt kell, hogy végezzék is. Ebből világos, hogy mi, kik legtöbbjének miniszter által kinevezett helyettese nincsen, soha el nem mehetünk sehova sem.

Még egy bizalmas kéréssel fordulunk tek. főbíró urnas. Addig, míg a most vásolt dolgokon nem lesz segítve, esedezünk szives elnézése iránt, miután önértékes tisztviselők vagyunk, kiknek a fokozott hatáskör és felelősség mellett fokozott tekintéllyel kell bírunk, különösen (ha helyes e kifejezés) a kormányzatunkra bizottakkal szemben. Szívesen kérjük, hogy a már meglevő tekintélyt, a melyre nekünk oly nagy szükségünk van, hogy jól adminisztrálhassunk, mindenkivel szemben, mindenki által számunkra fentartani, biztosítani, tiszteletben tartani, illetve tiszteletben tartatni méltóztassék.

H i r e k.

Pécs, 1896. január hó 7.

A jégcsalád.

Viskereszt napján kint voltam a jégen. Ezt a napot tartottam legalkalmasabbnak arra, hogy megismerkedhessem a mi jégpályánkkal és a korcsolya sport hűveivel.

Ezeket a hűveket pedig már régtől fogva, mikor még magam is bolondja voltam a jégnek (korcsolya alatt és szép asszony keblén egyformán) három osztályba sorozom. Az első osztályt képezik: az árva k, kik ismeretség és egyebek híján maguk szántják végig a sikamlós jeget s rendszerint a pálya távolabbi részein keringőznek s csak ritkán merészkednek a partok, azaz hogy a csarnok felé. A hol hadiszállása van a jég másikat hívének a jóbarátoknak, meg a jégcsaládnak.

A jóbarátok mindig kettesben és szigorúan a csarnok előtt produkálják a figurák-

ban való ügyességüket, ha az erősebb nemhez tartoznak; s ha néha-néha megreszkíroznak is egy-egy távolabbi utat, minden fordulónál vissza is igyekeznek, hogy valahogyan segítség nélkül ne kelljen felkelniük, ha el esnének. Ez utóbbi jóbarátok persze a gyengéd nemhez tartoznak és igen, de igen sok sulyt helyeznek egy kecses elbukásra, a mivel lovagot és ismeretséget szereshetnek maguknak.

A jégcsalád, az már legkevesebb négy tagból áll. Közülök egy, a mama, nem arra való életkoru és térfogatu, hogy arra a vékony acélra bizhatná ingó mivoltának egész valóját. (Kicsit keskeny alap lenne az a vékony acél!) A második egy rendszerint a tiz és tizennégy esztendő közt bizonytalan kódó kis öcs, a ki ügyes, mint a gyík és okos, mint egy nagyapa. Igen jól ki tudja számítani, mikor hagyja ott az Ella nénit, a kinek tekintete alatt majd elolvad a lovagja, az aljegyző ur; vagy hogy melyik percben mulattassa a part közelében valamelyik padon pihenő mamácskát, míg a Mariska két bakafőhadnagy mentorkodása mellett igyekszik az ellenkező partok felé. Mert a jégcsalád másik két tagját ha nem is hívják mindig Ellának, vagy Mariskának, — de állandóan legalább is városi aljegyzők és bakafőhadnagyok társaságában hódolnak Halifax ő fenségének, — fájdalom, itt nem lévén huszáregiment.

A jégcsalád rendszerint olyan időben jelenik meg a jégen, mikor már az eléggé népes. Maguk jönnek ugyan, még pedig gyalogszerrel, de azért nincsenek elfáradva s mindjárt csinálnak ismeretséget. Ha Ella kisasszony megcsörrenti a fényes korcsolyát, melynél csak a szeméi szórnak fényesebb sugarat; vagy ha Mariska cséngő kacagás kíséretében távolítja el az ügyetlen egyleti szolgát, a ki nem bír boldogulni a korcsolya felkötésével s maga veszi kesőbbé azt, igyekezvén kivillantani formás lábeszárain a vakító fehér harianyát, — mindjárt akad vállalkozó, mérész lovag, a ki segítségükre van a korcsolya felkötésénél és astán el sem is hagyja őket egész délután a jégen.

A jégen... De hát a száraz földön? ott is megmarad a állhatatossága, vagy csak olyan mulandóan vesődik bele a szívébe a vidám Ella kisasszony, meg a komoly, büszke, csupa tűs, csupa láng Mariska nagysám képe a szívébe, mint a korcsolya acéla a milyen gyorsan muló sebeket üt a tükörreimá jéglaapon?!

A legtöbb esetben: igen. S ha néha ellenkezőleg történik is, csak az a baj, hogy a mostani jégseason csaknem egyidejűleg kezdődött a farsanggal, s a jégen kötött ismeretségnek alig lehet még ezen a farsangon hásság a vége.

És a jégcsalád már az idej jégen a jövő évre spekulál, a mikor majd vőlegényt szerez nekik Halifax ő fensége.

Mert az időn nehezen fagyott a jég, — s nehezen olvad a hássá mulandó legények szíve.

Ecset.

Naptár 1896. január 8-án.

Naptár: szerda, jan. 8. — Róm. kath.: Széver. — Prot.: Juliána, Görög-kel.: (1896. dec. 27.) István. Zsidó: Tebet. — Nap kél 7 óra 48 perckor. — Nyugszik 4 óra 25 perckor. — Hold kél 1 óra 55 perckor. — Nyugszik 6 óra 25 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 1 1/4 Celsius fok hideg; légnymás 755 — Időjárás a központi meteorologiai intézet jelzése szerint fagy és száraz hideg várható.

Színház: „Figaro lakodalma“, vigjáték 5 felvonásban, Beaumarchaistól.

— (A szökőév.) Az 1896. esztendő tudvalevőleg szökőév, miután pedig a szökőévek négyéves időszakokban követik egymást, a következő szökőévnek 1900-ban kellene lenni. De az egyszer nem ez az eset követ

kezik be, dacára annak, hogy az 1900. szám, a régi szökőszabálynak megfelelőleg négygyel, törtszám fenmaradása nélkül osztható. Az évek a földnek a nap körül való forgása szerint számítandók. Miután pedig a csillagászati év 5 óra 48 perc és 48 másodperccel, azaz közel egy negyed nappal rövidebb, Julius Caesar elrendelte, hogy minden három közönséges esztendőre egy 366 napból álló szökőév következik és az ilyen esztendőben február hónap 28 napját egy nappal megtoldani rendelte, a polgári rend kedvéért, hogy az évszakok állandóan egy hónapra essenek. E szerint a médszer szerint készített naptárt ma is a juliani naptárnak hívjuk. De még es a korrekció sem egyestette össze a csillagászati évet a polgári évvel. Így következett be az a helyzet, hogy 1582-ben a tavasz kezdete március 11-ére esett. Ennélfogva XIII. Gergely pápa elrendelte, hogy október 4-ike után október 15-ikét írják és 400 év alatt három szökőnapot ne számítsanak. Az új számítás szerint minden negyedik év szökőév lesz, kivéve az 1700, 1800, 1900-ik és azokat az éveket, a melyeknek egységei négygyel maradék nélkül osztatók. Érdekes, hogy február 29 napjára 5 szombati nap esik.

— (Helyőrségi estélyek.) A pécsi helyőrség tiszti kara f. hó 22-én és február hó 8-án rendezi szokásos helyőrségi estélyeit a Vigadó termeiben, melyre névbe a meghívókat már kibocsátották. Az estélyek óta hangversenynyel veszik kezdetüket, a mit a hagyományos „kiválóan 4-irradtig való tánc követ. A hölgyek kéretnek utcai öltözetben megjelenni. Mindkét alkalommal az estélyek esti 8 órakor veszik kezdetüket.

— (A pécsi kereskedelmi ifjusági kaszinó) táncestélye mult szombaton folyt le a „Hattyu“ termében. Az estély úgy anyagilag, mint erkölcsileg sikerült. A vén „Hattyu“ termei megteltek leányok és asszonyokkal, kiknek a nagy számban jelenlevő ifjuság igyekezett táncosomjukat kielégíteni. El nem mulasztatjuk azonban megjegyezni, hogy mást vártunk egy kereskedelmi táncestélytől. Távolléttével tüntetett ugyanis városunk kereskedelmi előkelősége annyira, hogy a nagyobb kereskedői hássak közül egy sem reprezentált. A kereskedelmi ifjusági kaszinó pedig csakis az ily nagyobb kereskedők támogatásával fogja a kitűzött nemes célt: a kereskedelmi társadalom újra létesítését elérni. A jelenlevő leányok közül sikerült a következő névsort egybeállítani: Blum nővérek, Büchler nővérek, Bloch Flóra, Oroszi Margit, Dóner Erzsike, Friedmann Gizi, Fabritsky Ilona, Honig Irén, Heróváth Irma, Friedländer Berta, Gröss Kornélia, Eisner Juliska, Schwarz Róssa, Schwarz Lujza, Weiss nővérek, Weiss Hermin, Perl Vilma, Krauss Gizella, Reich Olga, Róth Olga, Stark Irma, Klingenberg Risa, Trebitsch nővérek, Trebitscher Olga, Karpf nővérek, Klein Karolin stb.

— (A pécsi kerékpár egyesület) f. hó 11-én (szombat) este 1/8-kor tartja rendes tisztújító közgyűlését a vadember szállodában a következő tárgysorozattal mellett: 1.) A választmány jelentése az 1896. egyesületi évről. 2.) Új választmány megalakítása. 3.) Geyer Béla tiszteletbeli taggá választása. 4.) A tagsági díj felemelése. 5.) Az alapítási díjából képzett alap hovatfordítása. 6.) Számvisgáló bizottság választása. Gyűlés után társas vacsora.

— (Farsangi táncvigalom.) A pécsi kádársegédek szakegylete f. hó 25-én saját alapja javára, farsangi táncvigalmat rendez a Scholtz féle sörcsarnok összes helyiségeiben. A mulatságra — melyen a zenét Korodi Károly zenekara szolgáltatja — beletidij tagoknak 40 kr; nem tagoknak pedig 50 kr.

— **(Ének- és szavalati estély.)**

A pécsi kath. legény-egylet vasárnap este látogatott ének- és szavalati estélyt rendezett, záradékul pedig Beregi (Buza) Sándor szövegével a „karácsonyi pásztorjátékokat“ adták elő, mondhatni sikerültebben, mint először, karácsony estéjén. A szereplők az egylet tagjai voltak, a kiknek részéről a buzgalmat, igyekezetet eltagadni nem lehet. Előadás befejeztével a nagy teremből az ülőhelyek eltávolítottván, táncra perdült a sok szép leány és zongora mellett olyan alapos kis mulatságot rögtönöztek, hogy szinte bálnak is beillett.

— **(Elveszett két darab szásas.)**

Tauszig Emil, az Engel József cég gyakornoka tegnap két darab szásast elvesztett. A becstületes megtaláló adja át az eset leg megtalálható pénzt a rendőrségnek.

— **(Megszökött tolonc.)**

Hiber Károly, igazi nevén Hahn Adolf csavargó a napokban a mohácsi csendőrség kezébe került, s mert nem tudta megmondani, hogy hová való illetőségű, ennek hivatalos megállapításáig az ottani toloncházba csukták. Azonban Hiber Károly vagy Hahn Adolf csavargó urnak nem sok reményt nyújtott a jövőre nézve az, ha haza toloncolják és azért egy alkalmas pillanatot felhasználva, megugrott a toloncházból, eképp megszökvén a kényyszerutasítás elől is. S most a csendőrök ismét keresik, s ha megtalálják, bizonyára jobban őrzik majd, hogy ismét meg ne szökhessék.

— **(Vérengző legény.)**

Ifj. Szabó József, nagydoroghi, verekedéseiről hírhedt legény a napokban beállított Grünberger Sándor nagydoroghi kereskedő üzletébe s tőle fenyegetések között szivart követelt. A megrémült kereskedő rögtön a legjobb szivarjait adta elő; mert a támadó készt elővéve, azzal fenyegette, hogy ha elő nem adja összes szivarjait, leszurja. A kereskedőtől a szivarokon kívül még pénzt is követelt, mire ez feleségével együtt lármát csapott. A lármára többen a kereskedő segítségére jöttek s ezt látva, kerekét oldott. A vakmerő támadó az utcán Grósz Gyula és Sáfár János nagydoroghi lakosokkal találkozáva, ezeket is megtámadta s Grósztól elvevé botját és azzal ütlegelte agyba főbe, ki futásnak eredt s bemenekült Szalai István házába, hol Grószot agyon akarta ütni, de ebben megakadályozták. Ekkor Sáfár után iramodott, kit utolérve, véresre vert. A vérengző legényt a csendőrség a bűnjelekkel a paksi kir. járásbírósnak adta át.

— **(A tornaegyesület mulatása.)**

A pécsi tornaegyesület jövő hó 1-én jelmez farsangi estélyt rendez a vidágó összes termeiben, melyen az egylet tagjai különféle gimnasztikai produkciókat fognak előadni. Hemmerich Károly, az egyesület I. művezetőjének vezetése alatt lampion-négyes rendeztetik, a melyhez lampionok a pénztárnál válthatók. 11 műtornászati mutatványok: alap-gulák, korlát gulák és létra csoportozatok. Belépti díj személyenként 80 kr., (három személyre 2 frt. Pártoló tagoknak személyjegy 50 kr.) Jegyek a meghívó előmutatása mellett előre válthatók: Till István urnál (Széchenyi-tér), Póth Vilmos urnál (Kosuth-utca) és ifj. Rézbányai János urnál (Ferenciek-és Klimó utca sarkán), az egyleti tagoknál és Hemmerich Károly urnál az tornacsarnokban. Kéretik minél számosabban jelmezben megjelenni. Kezdeté 8 órakor. Bejárat Percel-utca felől.

— **(Halálosások.)**

Schweil János, 54 éves korában f. hó 4-én elhunyt. Temetése tegnap történt meg nagy részvét mellett. A halotti mise pedig holnap (szerdán) reggel 9 órakor lesz a belvárosi plebánia-templomban. — Farkas Mária 52 éves korában f. hó 7-én meghalt. Temetése f. hó 9-én (csütörtökön) d. u. 4 órakor lesz. a

budai külvárosi halottas házból; az engesztelő szentmise áldozat pedig ugyane nap reggel 9 órakor mutatattak be leikiüdvéért a belvárosi plebánia templomban az egek urának.

— **(Késelő legény.)**

A vasárnapra virradó éjszaka megint rögtönzött egy kis parázs verekedést négy munkáslegény; de most nem kocsmában, a hol rendszeren történni szoktak ezek a verekedések, hanem nyílt utcán. Ugyanis Bakos Mátyás lakatossegéd a színház-utcában találkozott úgy 11—12 óra tájban Csordás Jánossal és még két legénnyel, a kik beléköttök s a veszekedés vége az lett, hogy Csordás János Bakos Mátyást egy bicskával arcon szurta a jobb szeme alatt s aztán megfutamodott. A sérült legényt lakásán ápolják s a késelés ügyében a rendőrség folytatja a vizsgálatot.

— **(Zalán futása.)**

Heinemann Zalánnak hívják azt a kaposvári kocsislegényt, a ki megcselekedte a legujabb Zalán futását. S még pedig nagyobb szerencsével, mint ezer évvel ezelőtt Zalán, a fejedelem: mert azt utolérték és elejtették a honfoglaló magyarok, Heinemann Zalánt nem tudták utolérni még Budapest szemfüles detektívjei sem. Pedig Heinemann Zalan csak egyszerű kocsislegény volt. Mint ilyen aztán egy alkalommal a Buzalkában nagy csetepatét rögtönzött miért is a rend őrei a kapitány elé állították. És Heinemann Zalánt elítélték hat forint pénzbüntetésre, a mit ha nem tud lefizetni, szépen le is ülheti a kóterban. Hát az elítelt kocsislegény se nem fizetett, se nem ülte le a pénzbüntetést, hanem megfutamodott s még pedig olyan szerencsével, hogy ma sem tudja a rendőrség, hogy merre és hová szökött. Most aztán körözik ország-szerte Heinemann Zalánt, a ki bizonyára azt tartja, hogy — szégyen a futás, de hasznos.

— **(Bimbóhullás.)**

A zord tél fagyasztó szele egy alig most nyilni kezdő bimbócskát szakított le egy közbecsülésben álló család fájáról, a mint azt a következő szomorú gyászjelentés hírül adja: „Nagy Gusztáv és neje szül. Schatten Karolin és gyermekük: Dezső úgy özv. Schatten Károlyné szül. Balassa Antónia mint nagyanya a saját, valamint a rokonság nevében is, mély fájdalomtól megtört szívvel jelentik, hogy a forrón szeretett felejtethlen gyermekük, testvér, unokaöccsük illetve rokon a jó kis Duczikajuk, f. évi január hó 6-án reggel 1/2 6 órakor élete negyedik évében megszünt élni. A kedves halott f. hó 7-én d. u. 3 órakor fog Malom utca 18. sz. a. beezenteltetni és onnan a budai külvárosi köztemetőben az örök nyugalomnak átadatni. Pécsen, 1896. évi január hó 6-án. Az ég egy angyallal szaporodott! Béke és áldás lebegjen a kedves halott fölött!“

— **(Szociálisták gyűlése.)**

A magyarországi nemzetközi szociálista munkások pécsi töredéke vasárnap délután 3 órakor gyűlést tartott a Tornacsarnokban, a mikor is a karácsony előtt Budapesten tartott szociálista kongresszusról számolt be a pécsi kiküldöttek részéről Kirsteiner N., az egyik kiküldött, ki mint a gyűlés szónoka, először kikelt ama eljárás ellen, hogy az országos szociálista gyűlést nem engedték megtartani; majd Silberberg „pártvezér“ t igyekezett fehérre mosni s végül felháborússal szólt a helyi lapokról, melyek — szerinte — nem tárgyilagosan tárgyalják a szociálisták kívánságait. Itt különösen lapunk ellen támadt, mert egy régebbi vezércikkünk Silberberg „pártvezér“ t az őt megillető sorsban részesítette s anathémát kiáltva a helyi sajtóra, felhívta a jelenvoltakat, hogy — járassza a „Népszavá“ t. A gyűlésen mintegy négyszáz munkás vett részt, de az igen békés hangulatban ért véget.

(Uj anyakönyvvezetők.) A belügyminiszter Tolnavármegyében az a p a r i anyakönyvvi kerületbe ifj. Reiberger Istvánt anyakönyvvezetővé, a m u c s i i kerületbe Bobay Gézát anyakönyvvezető helyettesé, végül a v á r a l j a i kerületbe Szeremlei Gyulát szintén anyakönyvvezető helyettesé kinevezte.

— **(Gazdasági tudósító.)** Gosztonyi Géza bárdi-bükki lakos gazdatisztet Somogyvármegye kaposvári járására a földművelésügyi miniszter az állandó gazdasági tudósítói tiszttel megbizta.

— **(Kimentett katona.)**

Till József 21 éves babarci illetőségű legény a mult év őszén besoroztatott rendes katonának. De a legény minden áron azon volt, hogy magát kimentesse a katonaságtól. Okul azt hozta fel, hogy öreg atyjától egy kis birtokot kapott ajándék utján, s hogy még a sorozás előtt megnősült, egy özvegyet vevén el, kinek öt gyermeke van. Hogy tehát birtokát kezelhesse, kérte felmentését, ami sikerült is neki. Hogy elégséges oka e ezen körülmény valamely katonának a tényleges szolgálat alól való felmentésére, nagyon negatív valami. Egyiknek sikerült, másiknak nem, a szerint a mint nagyobb vagy kisebb valakinek a szerencséje, vagy pedig, hogy a felettes hatóság több vagy kevesebb jóindulattal van-e a folyamodó iránt. A kimentett katona a napokban jött haza örömpeső szívvel, de hogy katonáékat egészen mégse felejtse el, áthelyezték a póttartalékba.

— **(Szövetkezeti élet.)**

Bizonyára ismeretes dolog az már olvasóink előtt, hogy Német-Bólyban nem régen tejszövetkezeti részvénytársaság alakult, a mely 21 jobbmodu németbólyi gazdából áll. A szükséges beruházásokat a „Hungaria“ budapesti tej-és vaj kiviteli részvénytársaságtól fogják legközelebb kapni 10% os törlesztésre. A nevezett gazdák most azon vannak, hogy még a szükséges gépek beszerzése előtt, a produkció mennél jobban növelése szempontjából, a szomszéd községeket is megnyerhessék. Így Babarc község is elfogadta a felhívást, s már e hó 15-én meg is kezdte a tejnek szállítását. A tejet literenkint 5 krajcárjával veszi át a szövetkezet, a mely özszeget havonként egy, a babarciak által felfogadott fuvarosnak fog a szövetkezet kifizetni, a kinek azonban, a babarciak adnak a szolgáltatandó fuvarok fejében minden liter után fél krajcárt, s így egy liter tej csak 4 és 1/2 krajcárt fog a népnek jövedelmezni, a mi látszólag nem sok; tekintve azonban a tejnek állandó s biztos helyre szállíthatását, a dolog mégis kifizeti magát, s az illető babarciaknak mégis szép jövedelmi forrást képez.

— **(Meghalt az uton.)**

A napokban Buzás József szegzárdi földműves fűzfavesszőt ment szedni a Sárvíz mellé s midőn az országuton hazafelé ballagott, a Palánk hegy alá érkezett, a Szt.-Mihály kápolna körül hirtelen rosszul lett és bevánszorgott az egyik tanya mellé, hol a trágyadombra dőlve meghalt. — Többen látták Buzást az országutról letérni, kik utána mentek, de mire oda értek, már kiszenvedett. Buzás József 36 éves volt s régóta eskóiban szenvedett, mely halálát is okozta. Halálát apró árvái siratják. Így írja szegzárdi levelezőnk.

— **(Szinészek baja.)**

A vidéki szinigazgatóknak az az álláspontja, hogy a milleniumi ünnepek idejére 2—3 hónapig társulatuk tagjait nem kért szabadságra bocsájtják, a mely idő alatt azok fizetésre igényt nem tarthatnak: még mindig nem hagyja nyugodni Thália papjait. Az ellenmozgalom megindító, a temesvár-pozsonyi szinistársulat tagjai, most körlevélben tárták fel a direktorok e terve ellen szóló érveiket, s több vidéki szinigazgatóra hivatkoznak,

kik szándékukat határozottan fentartják. Köztük van a pécsi nemzeti színház igazgatója, Somogyi Károly is, kinek erre vonatkozó szerződésében ez áll: „Szerződött tag nyáron át két, esetleg három hónapi szünetet élvez, mely időre azonban fizetésre nem tarthat igényt.“

— **(Hamvat!)** És hogy miért nem inkább spongyát? No mindjárt kimagyarozzuk. Mert nem az érdemes Ollendorf ezredes által megénekelt emberi gyarlóságokról van szó, hanem csupán a pécsi aszfaltról és járda burkolatról, a melyekre úgy reá fagyott a jegeces hó s a melyet az iskolás gyerekek is igyekeztek jobb ügyhöz méltó buzgalommal tükör simára átalakítani, úgy annyira, hogy végrendelet nélkül már nem is léphet azon biztosan sem férfi, természetesen az asszony nép még kevésbé. — Hát erre a sokat megénekelt pécsi aszfaltra kellene ám a hamu, meg a fűreszpor, meg a meredélyes utcák köveire, a hol hatósági gondnokság mellett ingyen korcsolyapályát rendezének be a n. é. közönségnek. Utóvégre is nem minden halandó részvényese ám valamelyik „Lebens Versicherungs-Gesellschaft“ nak, hogy ha már biztonságban nem de legalább biztosítva érezze életét? . . . Hamu kellene hát ide, de sok hamu! Hanem midőn a rendőrség vak, a vakság pedig a rossz nyelvek szerint a szerelemnek is a jele, tehát mondjuk így, a midőn a rendőrség, a házi gazdák, házmesterek nem törődnek a szabályrendeletekkel: hát akkor természetes, hogy nincs hamu, nincs fűreszpor. Bizonyára rendőrségünk megvárja a hamvázó szerdát és vezeklésül hamut hintet magára; mert bizony, van ám neki sok oka a bűnbánatra, ha meggondoljuk, hogy az elmulasztott jó cselekedetek is bűnnek számítatnak.

— **(Talált vadászeb.** Ó n o d i István, Pucher utca 26. szám alatti lakos

tegnapelőtt egy fehérvörös szőrű vadászeb-talált gazdátlanul kóborolva az utcán. A kutya nyakán levő örvön „Aufrecht“ felirás olvasható. Tulajdonosa jelentkezék a rendőrségnél.

— **(Január tizenegy.)** Január 11-én a jövő szombaton lesz az önkényes tűzoltóegyesület táncmulatsága a „Hattyu“-ban. A király-utcán lengő nemzetiszín óriási zászló vasárnaptól kezdve minden nap figyelmezteti addig a közönséget e táncmulatságra, melyen tűzoltóink már előre is gyújtó jó kedvvel szándékoznak egy felejthetetlen bál estét szerezni mindazoknak, a kik ott lesznek. S hogy egész Pécs szép leánya, szép asszonya ott lesz: azt már előre is konstatáljuk.

— **(Rakoncátlan cipészsegéd.)** Schmidt András, lipovai születésű, 19 éves cipészsegéd, felkerült Baranyából Budapestre. Ott aztán egy vásárnap napon összeütközésbe jött a rend őreivel és olyan rakoncátlankodást vitt véghez, hogy a dutyiba tették s aztán a kapitányság kilenc forint pénzbüntetésre, esetleg ugyancsak megfelelő elzárásra ítélte. Mig azonban az ítélet jogerőre emelkedett, Schmidt András egyet gondolt és ott hagyta a szép Budapestet. Persze, azt elfelejtette bejelenteni, hogy hová megy s így most, mikor fizetnie vagy a birságot letöltnie kellene, nem találják sehol. Ennélfogva a budapesti VI. kerületi rendőrkapitányság körözteti a rakoncátlan cipész segédet.

— **(Beszűntetett kompközlekedés)** Mint a magyar királyi államvasutak igazgatósága értesítette a napokban a várost, a Gombos és Erdőd, közt gyakorlatban volt kompközlekedést a Duna jégzajlása miatt beszüntették s tekintve a hideg időjárást, nem is fogják egyhamar megnyitni.

— **Kétszer házasodott meg.)** Egész bünlisztája van annak a somogy-end

rédi napszámosnak, a ki a ma már nem szokotian módon akart magának pénzt eze-rezni, mikor már kipróbálta, hogy lopni se jó, hamisítani se hasznos, mert mindkettőért becukják az embert. Ekkor azt gondolta, hogy ámbátor Endrőden van neki felesége, újra megházasodik és így szerez egy kis pénzt magának. E célból felment, jobban mondva felzökött Pestre, mert épen ekkor eolt ellene egy váltóhamisítás miatt a bünvádi eljárás folyamatban. És ott aztán addig járt a jó szerencse után, mig Zöld Terézia nagázó kofaasszonyt megkérte feleségül. Az asszony, a kinek volt egy kis megtakarított pénze, de az ura már huszéve meghalt, örömmel ment hozzá s csakhamar ráköltötte minden pénzecskéjét. S ekkor jött Trombitás Józsefre a nemezis; mert kitudódott, hogy már feleséges ember. A nemezis elől azonban megszökött a kétfeleséges napszámos s még eddig nem akadt a rendőrség a nyomára.

— **(A pécsi jótékony nőegylet)** folyó hó 18-án a „Hattyu“ öszes helyiségeiben táncal egybekötött virágestélyt rendez, melyre a n. é. közönséget teljes tisztelettel meghívja. A rendezőség felkéri a m. t. hölgyeket, miszerint ezen estélyen lehetőleg virágokkal díszített ruhákban sziveskedjenek megjelenni. A zenét Farkas Sándor zenekara szolgáltatja. Belépti díj személyenkint 1 frt 50 kr. Páholy 8 frt. Kezdeté esteli 9 órakor. Külön meghívók nem bocsájatnak ki.

— **(Mi van ma?)** E címen közöltünk szombati számunkban egy pikáns kis ujdonságot az éjjeli szolgálata napjait változtató Béli Tihamér postásról, ki a feleségénél a régi dátumok szerint randevuzni akaró udvariót csattanás fogadtatásban részesítette. A rossz nyelvek persze ezuttal sem nyughattak s Béli Tihamér uramat a pécsi postások közt keresték, pedig hát az egyszer

folt. Bemegyek hozzá, meglepem őt, pirulva, elérzékenyülve, mitsem szólva. Ez az utazás . . . Ejh, de nekem nincs ürügyre szükségem. Megváltoztattam szándékomat, ennyi az egész. Az én imádott feleségem nem fog nekem szemrehányást tenni azért, hogy nem tudok nélküle élni egy napig, egy óráig, egy percig sem a távolban.

Kuicsai nála voltak, mint ez a vidéken szokásos. Csöndes volt minden. Mindenki aludni látszott. A hálószoba ajtaja belülről be volt zárva. Károlynak zörgetni kellett.

— Én vagyok Blanka, én vagyok!

Elszörnyedve hallott ekkor tompa neszt s határozatlan, suttogó hangokat.

— Blanka! — ismétlé türelmetlenül, — Blanka, . . . én vagyok!

A férj minden idegét remegés fogta el. Dörgő hangon kiáltá:

— Blanka!

— Tüstént! — viszonzá a fiatal nő, ijedségtől remegő hangon. — Némi türelmet, édes Károlyom! . . . Nincs a gyertya a kezem ügyében és nem találok a gyufát.

A fiatal nő hazudott. Csak időt akart nyerni. E közben az ajtó alja és padozata közt csekély világosság hatolt át oly vékonyan, mint egy kardnak az éle. Ez a csekély világosság arról tanuskodott, hogy a Blanka szobájában gyertya ég. Neki feszítette vállát az ajtónak és az föltárult előtte.

Neje térdre horult.

— Károlyom, — dadogta reszketve — te vagy?!

. . . Ó, mily kedves vagy!

Eppen midőn indulóban volt, a következő tartalmu levelet kapta.

„Térjen vissza ön ez éjjel, reggeli két órakor. Ne korábban; mert a légyott éjjelre van kintzve. Ön a nejét kedvesének karjai közt találja. Férjhez menetele óta folyvást csalja önt. Gazdagságaért és rangjáért ment önhöz. De nem ön az, a kit szeret.“

Egy nő, ki megbosszulja magát.“

Semmi név-aláírás.

Soha sem lehetett megtudni, hogy ki írta a levelet. Nagyon valószínű, hogy valamely kegyvesztett szobaleány.

Károly eleinte nem akart a levélnek hitelt adni és szándékában is volt, hogy megmutatja nejének. Azonban az ily gyalázatos rágalomok és árulkodások forrását az emberek többnyire elfeledik, annyira vágnak tudni az igazat.

Károly sem tudott ez elől a kísértés elől menekülni. Pedig nejének gyanúsítása kegyetlen csapás volt érzékeny lelki világára.

— Inkább szeretnék el sem utazni, szólt — nejéhez.

— Ó, — viszonzá ez, — azok a szegény leégett emberek! Mennyire megötrülnek ha téged látnak!

— Jer velem, Blanka.

— Örömet.

A nő prüszentett.

— Kissé meghültem, — tette gyorsan utána, — de az mitsem tesz.

Blanka még nagyobbat prüszentett.

Egy pillanat mulva azonban uegédes hangon folytatá:

alaposan felültek, mert kijelentjük, hogy Béli Tihamér ur soha sem szolgált a pécsi postán s így a fenti intermezzo nem is volt pécsi esemény, hanem egyszerű nyese-mény, melyet a helyzet komikumára való tekintetből egy vidéki lapársunktól vettünk át; az azonban nem áruljuk el, hogy a nagy Dunántulnak melyik városa volt az eset színhelye, nehogy a pécsi rossz nyelvek ott is galibát csináljanak.

Művészet, irodalom.

○ A bőregér. Szombaton este a keringőkirálynak, Straussnak remek alkotása került színre telt ház előtt és mondjuk meg mindjárt: teljesen kielégítő előadásban. Egy kis szerepcsere is volt, a mennyiben Follinus szerepét Polgár és Polgár szerepét Hevesi Janka töltötte be. Kis Pista, Juhász Nóra, Késdi Juliska valódi briliroztak nekik való szerepükben és több ízben tappra ragadták a közönséget. Nagy Imre is kitűnően játszott, bár hangja koránt sem volt a régi. Dessérit azért kell felmlitenünk, mert pompásan alakította a részeges börtönőr szerepét. (**)

○ Vasárnapi előadások. A színházban vasárnap délután a „Lumpácus Vagabundus, vagy a három jómadár“ mulattatta a féléhelyezés publikumot; este pedig a Kisalamuszit láttuk. Ebben remekeltek a szereplők, Kaposi Józseftől kezdve le az utolsó kardalcséig, de azért ismét csak azt kell említenünk, hogy a népsziműi előadások hajnala mikor virrad már fel színházunkban; talán majd két év múlva? Az előadások közül különösen Polgárt, Hevesi Jankát, Bognárt és Dessérit kell

megemlítenünk, a kik lelkét képezték az előadásnak. (→)

○ Pataki Lányok. Vizkereszt estéjén Dankó Pista rossz népezinműve került színre még rosszabb előadásban, a mit leginkább annak tudhatunk be, hogy még soha se hallottuk a sugót ily erősen működni, a mire úgy látszik, vagy szükség is volt. A kép telen és kapkodásokkal telt darab hatástan maradt s csupán Késdi Juliska gyújtó dalai tudjak némi érdekeltséget felkeltetni. Az igazgató is tanulhatna, már csak a maga kárán is, hogyha t. i. jobban megbecsülne azt a vasárnapi közönséget és jó darabokat venne elő, az megtöltene a galleriát, nem úgy mint ez alkalommal, midőn a földszint és karzat egyaránt fogynakos volt. (**)

TÁVIRATOK.

— **Meg nem történt interview következményei.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bihari, az „Egyetértés“ munkatársa, levelet intézett Ugron Gáborhoz, eljárását férfiatlan kibuvónak mondván. A nyílt levél azzal fejeződik be, hogy reméli (már mint Bihari) hogy Ugron segédeit zárás határidőn belül elküldi hozzá,

— **Dementi.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Hohenlohe herceg birodalmi kancellár lemondásáról szóló híreket Berlinből megcáfolják.

— **Kiegyezési tárgyalások befejezése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bánffy bárót a király ma hosszabb

kihallgatáson fogadta. A magyar miniszterek, miután elvi tekintetben megállapodásra jutottak osztrák kollegáikkal, ma este visszautaznak Bécsből.

— **Főuri esküvő.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szécheny Miklós gróf ma vezette oltárhoz Bécsben, az udvari kápolnában Mikes Janka grófnőt.

— **Vasuti szerencsétlenség.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az Oszteendőből Berlinbe haladó expresszvonatonál, Possav környékén, a pályaudvar előtt a főlégtartó elszakadt. Egy vasuti alkalmazott meghalt, a fűtő megsebesült. — Durbanból (Natal) sürgönyzik, hogy a johannesburgi postavonat, mely rakva volt utasokkal, egy kanyarulatnál, Daunhausen és Glentzo közt felborult. A romok alól eddig 6—8 holttestet húztak ki. Tíz utas még a roncsok alatt van, 23 pedig súlyosan megsebesült.

NYILT-TÉR +)

Dr. Günsberger Samu

ügyvédi irodája

Pécsett, Irgalmasok-utca 20 sz. a.
(volt Meiszner-féle ház) van.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó.

— Tehát tiastában vagyunk vele; én is veled megyek.

— Ó, — gondolta magában Károly, — mily bohó is vagyok én. Őt gyanusítani . . . őt! — Maradj, — mondta hirtelen elhatározással, — maradj, kérlek, . . . úgy akarom. Te nagyon áthűltél és különben is mit szólna hozzá a mi kis Márthának? Hisz sem magunkkal nem vihetjük, sem pedig egyszerre ketten el nem hagyhatjuk. Ha még nyár, vagy tavasz volna . . .

— Nos, legyen hát a mint neked tetszik, kedves férjem. Hogyan akarsz mégis rendelkezni? — kérdezé Blanka ellenállhatatlan mosolylyal.

— Egyedül utasom, — válaszolt a férj.

— Ily időben, ebben a hidegben! mondá a fiatal nő. Mily jó vagy te Károly! Vigy magaddal az én részemről is ótasás frankot annak a szegény károsult embernek. Hozd el gyermekeit, ha nincs hol megvonulniok.

Blanka nem prüszentett többet.

Károly véletlenül bele pillantott a nagy fali tükrbe. Szeme csaknem egészen fehér volt és arca rendkívül sápadt.

— Csudálatos, — gondolta, — nagyon csudálatos, hogy nőm nem veszi észre, mily rossz színben vagyok.

Gyanuja erősbödni kezdett.

— Te nagyon kikeltél arcodból — szólt aztán a fiatal asszony a leggyöngédebb részvétellel. — Az a szerencsétlenség téged egészen levert. De hát mit tehetsz te arról? Nem a te hibád, hogy az a szegény ember leégett. Vajjon biztosítva voltak-e az épületek? Vigasztalódjál, kérlek. Az egész dolog csak muló csekélység. Fő dolog, hogy szeressük egymást, és mi mindig fog-

juk egymást szeretni . . . Lássuk csak, öleljen meg engem az én kedves uram!

*

Az az utca, a hol a Fontenèves gróf palotája állott, nagyon széles és egyenes volt. Már éjfélre járt az idő, de a gróf még mindig késett a visszatéréssel. Mert tudni akarta a valót és nem akarta magát láttatni. Szenvedése néhány órán át rettenetes volt; mert a kétség sok esetben sokkal kínzóbb, mint maga a bizonyosság valamely szerencsétlenség felől. Károly egy kávéháznak legszélső zugában vonta meg magát és látszólag ujságolvasásba merült.

— Az lehetetlenség! . . lehetetlenség! mormogá.

Majd figyelmestették, hogy már elmúlt éjfél és a kávéházat be akarják zárni.

Eltávozott. Azonban körülbelül egy óráig bolyongott folyvást ismételve magában:

— Az lehetetlenség!

A lelki törődöttség erőt vett rajta és eltompítá elfogódását. A mint lakásának ajtaja elé ért, tökéletesen meg volt győződve, hogy vele aljas rágalom tűzött játékot.

— Imádott feleségem soha sem fogja ezt megtudni, — gondolta mintegy magát mentegelve — Ő fölötté áll minden dicéretnek és gyanusításnak és én csak mélyen sérteném vele, ha bevallanám előtte, hogy csak gyanum is támadt ellene. Elárulhatna-e engem . . . Egy Estralle leány! . . . Ó, minő esztelen voltam, midőn hinni tudtam a rágalomnak. Valóban, azt lehetne mondani, hogy nem anyám nevelt, a nők legszentebbike. Az én Blankám a legtisztább lelkű nő, mint azt arcki-fejezése is igazolja. Sem nevé, sem lelkén nincs semmi

**A legszebb
meghívók,
tánczrendek,
eljegyzési,
esketési és
látogató jegyek
készíttetnek**

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utcza sarkán.

A Hunyadi és Zrinyi utcákra nyíló 3., illetve 2. sz. ezelőtt Szucsits Károly pécsi ügyvéd tulajdonát képező

ház

szabad kézből eladó vagy bérbeadandó.

Sirius

Golyók!!

Bárón Miklós

kiz. szabadalma

vegyi pótlék minden lámpába

Fehér, erősen ragyogó fényt izzó fényhez hasonlót áraszt 50%-ig petróleum fogyasztást megtakarít. Teljesen kizárja az olcsó petróleumnak kellemetlen és a lámpának egészségétlen szagát. Robbanás lehetetlen.

Elegans eredeti dobozban 48 kr. 1 golyó 7 kr. (egy hétre.)

Raktár: Karres és Geltch droguisták és Muldini Testvérek üveg és lámpa-raktár.

Egy csinos s kényelmesen butorozott külön bejáratu

tágas szoba

N.-Flórián u. 26. sz. a. minden órában kiadó — esetleg teljes ellátás is nyerhető.

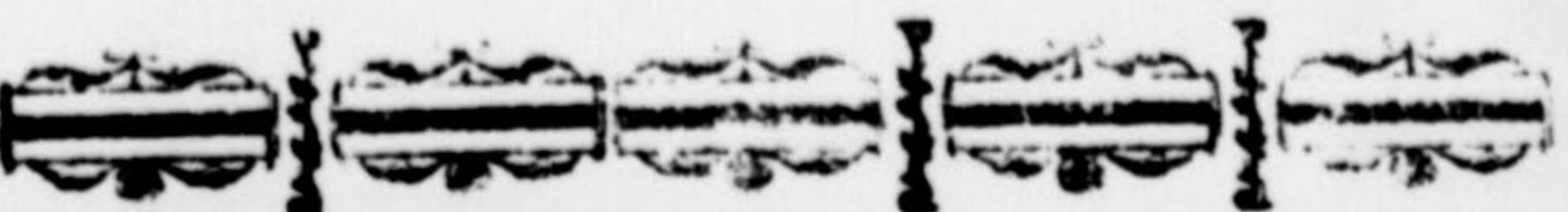

A pécsi nemzeti Casinónak 1896. évi január 12-én délelőtt 10 órájaker az egylet ideiglenes helyiségében tartandó

tisztújító közgyűlésére

az egyesületi tagokat tisztelettel meghívom

Elnök.

Feltűnő!!!

Párisi petroleum-izzófény-hüvelyek.

Háziasszonyok! Takarítsatok petroleumot a párisi petroleum-izzófény-hüvelyek által.

Minden hüvely 15 kr.

Szabadalmazva minden iparállamban.

Nincs korom! Nincs szag!

A legrosszabb petróleum is meglepő világossággal ég. Ezen hüvelyek légmentesen vannak elzárva és tartalmuk igen érdekes módon jut a petróleumba.

Ezen hüvelyek használata által legalább is olyan fény éretik el, mintha császár-olajat használnak, csak hogy míg a császár-olaj használata átlag literenként 6 krral drágább, addig ezen hüvelyek használata által a petroleum literje csak 1 és fél krral kerül többbe.

Használat előtt a lámpa gondosan megtisztítandó, mert ez a jó világosság főfeltétele. Ezután a hüvelyt, úgy amint van, beledobjuk a petroleum tartóba. Sohasem szabad a lámpát egészen megtölteni, mert a bél égéséhez levegőre is van szüksége. A hüvely hatása 10 óra multán észlelhető és több utántöltést is kibír. Ha ügyelünk arra, hogy a petroleum sohase égjen teljesen ki, úgy darabonként 2-3 hétig használhatjuk e hüvelyeket.

Magyarországon egyedüli elárásítója.

Brand A. Budapest, Károly-körut 15. sz.

Csak akkor valódi, ha a háromszögű palack az itt levő szalaggal vörös és fekete nyomás sárga papíron van elzárva.

Eddig fölülmulhatatlan!

Maager Vilmos-

féle

valódi tisztított

MÁJOLAJ

(törvényesen védett csomagolásban)

MAAGER VILMOSTÓL

BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltetik mindama eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3. valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszer-tárában.

Pécsét kapható: Sipőcz István, Zsiga László, Erreth János és az irgalmasok gyógyszer-tárában; Reeh Vilmos, Spitzer fia, Köszl János kereskedésében.

Főraktár és főelárásítás az osztrák-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS,
III/3. Heumarkt 3.

Utánzatok hatóságilag nyomoztatnak.

Védjegy.

Védjegy.

Vilmos

C. Brády

Mária-

Czelli

Gyomor-

Cseppek

nagyszerűen hatnak gyomor bajoknál, nékülözhetetlen és átlólanosan ismeretes házi és népszerű.

A gyomorbetegség tünetei: étvágytalanság, gyomorgyengeség, bűzös lehelet, fejfájás, savanyu, felbőfőgés, hasmenés, gyomorégés, lelesleges, nyálkaválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorgörcs szűkülés.

Hathatos gyógyszernek bizonyult tejfájásnál, a menyében ez a gyomortól származó, gyomortulterhelésnél étellekkel és italokkal, gliiszták, málbajok és hámorhoidáknál.

Említett bajoknál a **Máriaczell** **gyomorcseppek** évek óta kitűnőnek bizonyultak, a mit száz meg száz bizonyítvány tanúsít. Egy kis üveg ára használati utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr.

Magyarországi főraktár: **Török József** gyógyszer-tárára **Budapest**, Király utca 12 sz.

A védjegyet és aláírást tüzetesen tessék megtekinteni! Csak oly cseppeket tessék elfogadni, melyeknek burkolatára zöld szalag van ragasztva a készítő aláírásával (C. Brády) és ezen szavakkal: "Valódiságát bizonyítom".

A **Máriaczell** **gyomorcseppek** valódián kaphatók.

Pécsét: Irgalm. gyógyszer., Zsiga László gyógyszer., ifj. Erreth János gyógyszer., Sipőcz István gyógyszer. és Göbel Kálmán gyógyszer. Pécs városán: Dvorsky Béla gyógyszer., Siklóson: Petrasch gyógyszer. és Szentgyörgyi M. gyógyszer. Szigetváron: Salamon Gyula gyógyszer. és Visy Sándor gyógyszer.